

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 26ης Φεβρουαρίου 2003

Υπόθεση T-59/01

Albert Nardrone
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Προσφυγή ακυρώσεως - Πρώην υπάλληλος - Αίτηση σύνταξης αναπηρίας»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 323

Αντικείμενο: Προσφυγή με κύριο αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της απόφασης της Επιτροπής της 20ής Μαρτίου 2000 με την οποία απορρίπτεται η αίτηση του προσφεύγοντος για τη χορήγηση σύνταξης αναπηρίας.

Απόφαση: Η προσφυγή απορρίπτεται. Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Περίληψη

1. Υπάλληλοι – Αναπηρία – Κίνηση της διαδικασίας αναπηρίας – Προϋποθέσεις (Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 78· παράρτημα VIII, άρθρο 13)

2. Υπάλληλοι – Αναπηρία – Υποχρέωση της διοίκησης να εξακριβώσει την ικανότητα προς εργασία του παραιτουμένου υπαλλήλου – Δεν υπάρχει (Κανονισμός Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων, άρθρο 78)

1. Από το άρθρο 13 του παραρτήματος VIII του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως προκύπτει ότι μόνον ο υπάλληλος που είναι αναγκασμένος να αναστείλει την άσκηση των καθηκόντων του λόγω του ότι αδυνατεί να τα συνεχίσει εξαιτίας αναπηρίας μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο διαδικασίας θέσεως σε αναπηρία. Συνεπώς ο υπάλληλος που έχει παύσει να ασκεί τα καθήκοντά του από πολλά χρόνια και προσβάλλεται από ασθένεια που θα τον καθιστούσε ανίκανο να ασκεί τα καθήκοντά του αν υπηρετούσε ακόμα δεν δικαιούται να ζητήσει, για μόνο τον λόγο αυτό, την κίνηση διαδικασίας θέσεως σε αναπηρία. Επιπλέον ο υπάλληλος αυτός δεν πληροί ούτε τη δεύτερη από τις δύο σωρευτικές προβλεπόμενες προϋποθέσεις του άρθρου 13, ότι δηλαδή ο υπάλληλος που ζητεί τη χορήγηση σύνταξης αναπηρίας πρέπει να αποκτή δικαιώματα συντάξεως κατά τον χρόνο που η επιτροπή αναπηρίας κρίνει ότι αυτός έχει προσβληθεί από διαρκή αναπηρία θεωρούμενη ως ολική.

(βλ. σκέψεις 31 έως 33)

Παραπομπή: ΔΕΚ, 17 Μαΐου 1984, 12/83, Bähr κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 2155, σκέψεις 12 και 13· ΠΕΚ, 3 Ιουνίου 1999, T-295/97, Κούσιος κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1999, σ. I-A-103 και II-577, σκέψεις 37 και 38

2. Ούτε από τη νομολογία του Δικαστηρίου ούτε από άλλη πηγή κοινοτικού δικαίου προκύπτει ότι υπάρχει γενική υποχρέωση σε βάρος κοινοτικού οργάνου να εξακριβώνει την ικανότητα υπαλλήλου προς εργασία σε περίπτωση εθελουσίας αποχωρήσεως.

Αν ένας υπάλληλος φρονεί ότι η κατάσταση της υγείας του του επιβάλλει να παύσει να ασκεί τα καθήκοντά του οφείλει να υποβάλει, πριν από την αποχώρησή του, αίτηση βάσει του άρθρου 90 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως για τη χορήγηση σύνταξης αναπηρίας βάσει του άρθρου 78 του ίδιου κανονισμού. Δεδομένου ότι οι υπάλληλοι λογίζονται ότι γνωρίζουν τις διατάξεις του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως, ο υπάλληλος που βρίσκεται σ' αυτή την κατάσταση πρέπει να κάνει χρήση αυτής της ευχέρειας αν επιθυμεί να λάβει σύνταξη αναπηρίας. Αν παραλείπει να το πράξει δεν επιδεικνύει την απαιτούμενη επιμέλεια, τη στιγμή μάλιστα που, κατά τεκμήριο, γνωρίζει καλύτερα από το όργανο στο οποίο ανήκει το ιατρικό ιστορικό και την κατάσταση της υγείας του κατά τον χρόνο της παραιτήσεώς του. Έτσι, εκτός από εξαιρετικές περιστάσεις, δεν μπορεί να προσαφθεί στο όργανο, τουλάχιστον στην περίπτωση του υπαλλήλου που το εγκαταλείπει εκουσίως χωρίς αυτό να ζητεί αυτή την αποχώρηση, ότι δεν συγκάλεσε αυτεπαγγέλτως την επιτροπή αναπηρίας τη στιγμή που ο ίδιος ο ενδιαφερόμενος δεν υπέβαλε τέτοιο αίτημα.

(βλ. σκέψεις 38 και 40)

Παραπομπή: Bähr κατά Επιτροπής, όπ.π.: ΠΕΚ, 17 Οκτωβρίου 2000, T-27/99, Drabbe κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-213 και II-955